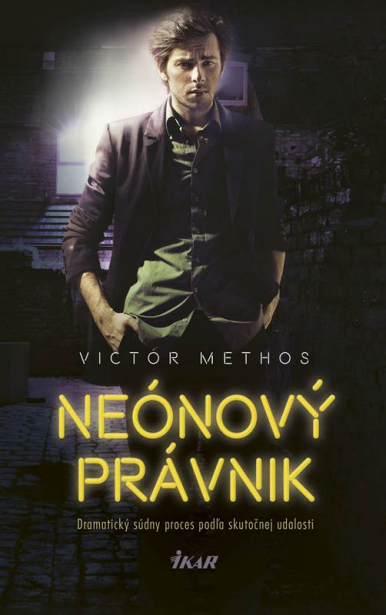

A man with dark hair, wearing a dark blazer over a light-colored shirt, stands in a dark, urban setting at night. A bright light source from behind him creates a strong silhouette and highlights his face. The background shows a brick wall and a doorway.

VICTOR METHOS

NEÓNOVÝ PRÁVNÍK

Dramatický súdny proces podľa skutočnej udalosti

IKAR

V I C T O R M E T H O S

NEÓNOVÝ PRÁVNÍK

Preložil Milan Kopecký

IKAR

Victor Methos
THE NEON LAWYER

Copyright © 2013 by Victor Methos
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Translation © 2019 by Milan Kopecký
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6618-6

Samovi, Noahovi, Jonahovi a Linds.
Hviezdam môjho neba.

Ako je človek najvznešenejším tvorom, keď je dokonalý, tak je najhorším tvorom, ak žije mimo zákona a práva.

Aristoteles

PODĽA SKUTOČNEJ UDALOSTI

Prvá kapitola

Dievčatko zbadalo cukrík v mužovej dlani.

Stála za ním modrá dodávka s otvorenými posuvnými dverami a muž sa široko usmial. Dievča ho nevidelo prvý raz. Chodieval pred ich školu a sedával v dodávke na druhej strane ulice. Raz jej zakýval, ale neodkývala mu. Mama ju učila, že s cudzími ľuďmi sa nemá rozprávať.

„Nesmiem sa rozprávať s ľuďmi, ktorých nepoznám.“

„To je správne, žabka,“ povedal a z tváre mu neschádzal úsmev. „Robíš dobre. Volám sa Tyl. A ty?“

„Tabitha.“

„Tabitha. Také pekné meno. A máš asi tak šesť rôčkov, však?“

Prikývla. „Áno, mám šesť.“

„Nuž, Tabitha, ja mám štyridsaťdva. A je to. Už nie sme neznámi. Ja poznám teba a ty poznáš mňa. Vezmi si cukrík. Je sladký. Mám aj balóniky.“

Videla ich už prv a zaujali ju. Boli všelijako sfarbené: zelené, modré, červené, fialové, ružové. Ružová bola

jej najobľúbenejšia farba a práve ružový balónik si chcela vypýtať, ale spomenula si, že by sa mala najprv spýtať mamy. Mama hovorievala, že zadarmo ti nikto nič nedá – že keď niečo vyzerá príliš dobre, bude v tom háčik. Znamenalo to, tušila Tabitha, že za ten balónik bude musieť zaplatiť.

„Chceš balónik, žabka?“

Prikývla. „Ale nemám peniaze.“

Muž sa zasmial. „Je zadarmo, chrobáček. To preto, lebo si taká pekná. Ktorý by sa ti páčil?“

„Ružový.“

„Ružový? Vybrala si si dobre. Hneď to bude.“

Muž vošiel do dodávky a odviazal balónik zo strapca. Vrátil sa k otvoreným dverám a podal jej ho. Mal špinavé ruky, Tabitha videla, že má smútok za nechtami. „Nech sa páči.“

Usmiala sa a urobila niekoľko krokov dopredu. Keď sa načiahla za balónikom a zovrela šnúрку, pocítila tlak na ramene. Bolelo to, nevedela, čo sa deje, ale potom si všimla mužovu ruku. Držal ju tak pevne, že mu zbeleli hánky.

Odrazu sa tváril inak. Predtým sa usmieval, no teraz vyzeral ako čosi, čo niekedy vídala vo svojej izbe, keď sa zhaslo svetlo, a potom mala zlé sny. Aj pohľad ako by sa mu zmenil. Tak sa zľakla, že ani nebola schopná kričať.

„Mám tu pre teba ďalšie darčeky,“ zachrapčal muž.

Vtiahol ju do auta a zabuchol posuvné dvere.

Druhá kapitola

Brigham Theodore preskočil výtlk. Hnal sa po chodníku opreteký, ibaže bez súperov. Na zemi sedel bezdomovec a opieral sa o budovu. Brigham prebehol popri ňom, zháčil sa a vrátil. Mal zopár dolárov, ktoré si odkladal na slávnostný obed. Dva si nechal a zvyšok dal bezdomovcovi, ktorý sa široko usmial a povedal: „Boh vám žehnaj.“

„V pohode,“ odvetil Brigham a znovu sa dal do behu.

Keď na križovatke zasvietila červená, letmo sa rozhlíadal doľava, doprava a frngol cez cestu. Vodič bieleho kamióna sa mu tesne vyhol a hlasno zatrúbil. Brigham nechápal, ako je možné, že ho také obrovské vozidlo nezvalcovalo. Zakýval a zakričal: „Sorry!“, no nespomalil.

Kongresové centrum bolo napratané po strop. Vyše dvesto čerstvo vyštudovaných právnikov dnes skladalo prísahu. V Salt Lake City sa prísaha vždy konala v Salt Palace. Brigham dúfal, že bude občerstvenie, lebo ešte nič nejedol, ponáhlal sa z práce rovno do centra.

Riaditeľ základnej školy, kde zastával pozíciu „technika údržby“ – tak sa po novom volal školník –, mu dal na dopoludnie voľno, ale hneď po obede sa mal vrátiť. Brigham nepochyboval, že bude v Utahu prvým školníkom s právnickým titulom.

Prebehol cez ulicu. Budovu nedávno rekonštruovali, no aj tak vyzerala ako basketbalová hala, ktorou bývala. Plagáty pozývali záujemcov na komiksový veľtrh Salt Lake Comic Con spred troch mesiacov.

Brigham bral schody po dvoch, preletel cez niekoľko dvier a zase hore po ďalších schodoch. Vo veľkej sále sa hmýrilo dvesto novopečených právnikov, zatiaľ čo ich rodinní príslušníci si sadali na skladacie stoličky a fotografovali mobilmi.

Vmiesil sa do davu kandidátov. Takmer všetci sa poznali, lebo chodili buď na Utahskú univerzitu, alebo na Univerzitu Brighama Younga. On prišiel z Tulane. Po vyčíňaní hurikánu Katrina museli jeho školu zavrieť. Neprestúpil inam, radšej počkal, kým ju znovu otvorila, vrátil sa a doštudoval. Chcel si odbaviť prax niekde na vidieku. Vo veľkých mestách pripadal jeden právnik na šesť, sedem obyvateľov. Trh bol taký presýtený, že si nikto nevedel nájsť džob. Zamestnávateľia buď málo platili, alebo očakávali, že firme zasväťte život. Nemal chuť ani na jedno z toho, preto si našiel miesto tak ďaleko od New Orleansu, ako sa dalo: v Salt Lake City v Utahu.

„Dámy a páni, prosím, posadte sa,“ zaznelo odkiaľsi.

Priniesli ďalšie skladacie stoličky pre zúčastnených.

Brigham si sadol na koniec radu vedľa muža s nezapálenou cigarou v ústach. Predsedníčka utahského Najvyššieho súdu niekoľko minút rozprávala o majestáte a dôležitosti práva a o tom, ako pripomenula svojmu manželovi lekárovi, že kým jeho predchodcovia pred dvesto rokmi liečili ľudí prikladaním pijavíc na telo, pionieri jej povolania spísali americkú ústavu. Historka vyvolala pobavený smiech.

Potom sa rektor Utahskej univerzity rozhovoril o dôstojnej právnickej reholi a pridol niekoľko anekdot z toho jedného roku, keď sa aktívne venoval právu, než sa dal na dráhu akademika.

Miesto za rečníckym pultom opäť zaujal sudca a vyzval kandidátov, aby vstali. Brigham ho spolu s ostatnými poslúchol. Sudca predniesol prísahu, vždy prečítal vetu a počkal, kým ju po ňom zopakujú:

Uznávam zvrchovanosť zákonov štátu Utah a zákonov Spojených štátov amerických a budem ich dodržiavať.

Uznávam platnosť ústavy štátu Utah a ústavy Spojených štátov amerických.

Budem dodržiavať etický kódex advokáta schválený Najvyšším súdom štátu Utah.

Budem rešpektovať súdne dvory a predstaviteľov súdu.

Nezúčastním sa na nijakom súdnom konaní alebo procese, ktorý uznám za nespravodlivý, a nebudem zastupovať nijakú stranu v konaní, ktoré bude podľa práva pochybného charakteru, okrem prípadov, keď bude žalovaná strana obvinená z civilného deliktu. Pri zastupovaní procesných strán budem využívať iba prostriedky slúžiace pravde a cti. Nikdy

sa nepokúsím zavádzať porotu ani sudcu vykonštruovaným alebo nepravdivým tvrdením.

*Zachovám tajomstvo, ktoré mi zverí zastupovaná strana, a neprijmem nijakú odmenu spojenú so zastupovaním procesnej strany, ak o tejto odmene nebude strana vopred uzro-
zumená alebo ju neschváli súd.*

*Zdržím sa akýchkoľvek osobných invektív a nebudem vo-
pred spochybňovať česť alebo povesť strany alebo svedka, ak
mi to nenariadi sudca v prejednávacom prípade.*

*Nikdy, z akýchkoľvek osobných pohnútok, neodmietnem
zastupovať bezbranných a utlačovaných, ani nijakej osobe
nezamedzím prístup k výkonu spravodlivosti.*

Brigham opakoval tie slová nadšený, vzrušený a vy-
strašený zároveň. Keď zložili prísahu, desiatky príbuz-
ných zajasali a zatlieskali svojim milovaným. Jeho nepri-
šiel podporiť nikto, preto sa vyparil, len čo si prevzal
osvedčenie.

Na rohu budovy stál predavač párkov v rožku, Bri-
gham si kúpil jeden so všetkými prílohami. Potom si
sadol na obrubník, jedol a obzeral si osvedčenie. Čítal
si stále dokola: sídlo súdu, jeho meno a potvrdenie, že
môže vykonávať advokátsku prax. Môže začať radiť
ľuďom a brať za to peniaze. Kútiky úst mu rozťahol
úsmev, no hneď zasa zmizol. Musí sa vrátiť do školy
a navliecť si overal.

Dojedol párok a rýchlym krokom zamieril nazad,
osvedčenie o členstve v advokátskej komore si niesol
zastrčené pod pazuchu.

Tretia kapitola

Amanda Pierceová sedela v aute a prechádzala prstom po hranách pištole. Rukoväť, hlaveň, váha v dlani. V Utahu každý nosil zbraň, v puzdre za opaskom, všetkým na očiach, ale ona až doteraz necítila potrebu ozbrojiť sa. Salt Lake City bolo vzhľadom na pomery v krajine bezpečné mesto. Policajti tu zadržovali ľudí najmä za jazdu pod vplyvom alkoholu, alebo keď u nich našli marihuanu.

Zo schodov súdu schádzali dvaja policajti a medzi sebou viedli muža. Vyzeral celkom normálne, akurát mal na sebe oranžový overal s nápisom UTAH D. O. C. na chrbte a zboku na nohavici. Zápästia mal pevne stiahnuté putami. Bol to veľký muž, tučný a súčasne svalnatý, meral dobre vyše metra osemdesiat. Vyzeral drsne a na krku mu spod goliera vykúkalo tetovanie ako pozostatok nejakej choroby.

Amanda sklopila zrak na pištoľ. Nachvíľu zatvorila oči. Keď ich otvorila, pozrela na fotografiu zavesenú na spätnom zrkadle: šesťročné dievča v halloween-

skom kostýme, princezná s čarovným prútičkom a v li-gotavých ružových črievičkách.

Na líca jej vyhrkli slzy. Vzlykala, nedokázala sa to-mu ubrániť. Stislo jej hrdlo, mala pocit, že nevládze dý-chať. Takto plakala niekoľkokrát denne. Sprvu slzám vzdorovala, chcela si zachovať statočný výraz. Ale ni-koho tým neoklamala, a najmenej seba. Rana sa jej nik-dy nezacelí, už nikdy nebude tým, kým bývala. A vždy keď nemala iné starosti, z očí sa jej vykotúľali slzy.

Znovu pozrela na muža. Smial sa na niečom, čo po-vedal jeden z policajtov.

Vložila zbraň do kabelky a vystúpila z auta. Barla na zadnom sedadle bola ošarpaná, gumená päťka sa odlupovala. Tá barla v nej vyvolávala spomienky na Kandahár, kde jej nášľapná mína odtrhla nohu pod ko-lenom. Zaváhala, potom si vsunula barlu pod pazuchu a zamierila k budove súdu.

Obloha bola sivá. Salt Lake City patrilo medzi naj-horšie znečistené mestá v Spojených štátoch. Niekoľ-ko za sebou nasledujúcich guvernérov dovoľovalo veľkým výrobcom, aby do vzduchu vypúšťali, čo sa im zachce. A pretože mesto leží v údolí, obklopené vrchmi, znečistenie nemalo kadiaľ uniknúť. Amande sa zdalo príznačné, že práve v ten deň bolo vo vzdu-chu toľko svinstva.

So sklonenou hlavou zamierila cez trávnik k budove súdu. Pri obrubníku parkoval väzenský anton salt-lakeského obvodu, policajt za volantom čakal, kým na-ložia pasažiera. Amanda prešla po chodníku k väžno-

vi a jeho eskorte. Vystúpila po niekoľkých schodoch. Keď sa od nej vzdialili, zastala a obrátila sa.

Prudko vytasila pištoľ. Každý deň za posledný týždeň si predstavovala túto chvíľu. A vždy sa jej v predstavách odohrala v spomalenom zábere. Myslela si, že potrvá dlhšie, kým vytiahne zbraň, že bude mať čas na rozmyslenie. Myslela si, že policajti odvádzajúci väzňa stihnú zareagovať a on si uvedomí, čo ho čaká. Chcela, aby ju videl a vedel, že je to ona.

Zdvihla zbraň. „Hej!“

Muž a policajti sa obrátili. V tvárach sa im zračilo prekvapenie, jeden z policajtov siahol po zbrani.

„Toto je za Tabithu!“ zvolala.

Spúšť išla stisnúť ľahko. Muž otvoril ústa, z ktorých sa vydrala iba prvá hláska slova, keď sa doňho zavrtala guľka. Druhá a tretia minuli cieľ, ale zvyšok zásobníka nie. Roztrhali mu tvár, sila nárazu ho odhodila dozadu a zrútil sa na schody.

Policajt vytiahol zbraň, no Amanda už svoju odhodila a dvihla ruky. Usmievala sa, zatiaľ čo po tvári jej stekali slzy, a usmievala sa, aj keď k nej priskočil policajt a pocítila na zápästiach ľadový dotyk oceľových pút.

Štvrtá kapitola

Brigham pracoval do šiestej. Posledný raz prezrel triedy, či na niečo nezabudol. Keď prechádzal popri učiteľskej kantíne, zbadal v nej Ricka, svojho šéfa, ako sedí na gauči s nohami vyloženými na stole a popíja pivo. Rick mal tmavú pokožku, ale vlasy šedivé, takmer až biele. Okrem Brighama nikto nevedel uhádnuť jeho vek. Stretli sa im pohľady a Rick sa usmial.

„Pod' ďalej, Brigi.“

Vošiel dnu a zvalil sa do kresla. Mal napäté všetky svaly na tele a boleli ho nohy, ale nadšenie zo slávnostnej prísahy ešte neodznelo. Bol v povznesenej nálade, najradšej by šiel na diskotéku alebo na párty a vyhodil si z kopýtka, ibaže nemal peniaze ani nijakých priateľov.

„Prečo nikam nechodíš?“ spýtal sa Rick.

„Nikoho tu nepoznám.“

„Veď si tu už rok. Mal si času a času.“

Brigham sa oprel v mäkkom kresle. „Vidam akurát vás tu v škole.“

Rick sa zasmial. „Nie sme práve najzábavnejšia partia. Si ešte mladý. Koľko máš, dvadsaťšesť?“

„Hej.“

„Mal by si klátiť baby doradu. Prečo tu so mnou derieš dlážky?“

„Prachy sú prachy.“

Pokrútil hlavou. „To nemyslíš vážne. Sem nepatríš, Brigi. Vidieť na tebe, že si hlavička. Tým knihám, čo si čítaš cez prestávky, by som ja veru nerozumel. Ešte študuješ, nie?“

„Už nie. Dnes som zložil prísahu.“

„Akú prísahu?“

„Oficiálne sa zo mňa stal právnik.“

Rick chvíľu mlčal, potom vyprskol smiechom. „Tak to si prvý právnik, ktorého som videl s metlou v ruke.“ Vstal, podišiel k minichladničke, z igelitky ukrytej pod vrstvou zeleniny vytiahol pivo a podal ho Brighamovi. „Blahoželám. Fakt úprimne.“

Priľukli si fľašami a Brigham si výdatne odpil. Studené pivo ho zaštípalo v hrdle.

„A čo ďalej?“ spýtal sa Rick a znova si vyložil nohy na stôl.

„Musím si nájsť flek.“

„Sú možnosti?“

Brigham si odpil a pokrútil hlavou. „Veru nie. Ale poroznášam životopis do právnických kancelárií a uvidím.“

„Aspoň tak. Aj môj starý otec bol právnik. Spomenul som ti to?“

„Nie.“

„Ale bol. Robil občianske právo dole v Mississippi, keď sa tam strhli boje. Normálne ho za to zabili, kamoš. Raz večer vyšiel z potravín a bum. Strelili mu do hlavy. Jediná guľka. Odpravili ho preto, lebo zastával názor, že polícia by nemala mlátiť černochoch. Pamätám sa naňho. Hovorieval, že Pán sa postará o to, aby nakoniec zvíťazila spravodlivosť. Tak to vravel: ‚Pán sa postará, aby nakoniec zvíťazila spravodlivosť.‘ Tých, čo ho zabili, síce zatkli, ale biela mississippská porota ich oslobodila.“ V duchu sa preniesol niekam inam, zastretými očami tupo civel na stenu. „Zatiaľ to s tým víťazstvom nevyšlo.“

Brigham si pomyslel na svojho starého otca, odsúdeného zločinca a recidivistu. Pamätal si, ako páchli väznice, keď ho navštevoval – kombinácia potu a chlór-ru. Jediné, čo ho kedy naučil, bolo, ako prilepiť pásku na dolárovú bankovku, strčiť ju do automatu a v poslednej chvíli vytiahnuť: dostaneš limonádu a nemusíš za ňu platiť.

„Aj tvoj otec bol právnik?“ spýtal sa Brigham.

„Nie, nemal na to hlavu. Ani ja. Otec opravoval autá a ja som skončil tu, kamoš. Ale nesťažujem sa. Mám odrobených dvadsať rokov a zaručený dôchodok. Môžem odísť, kedy budem chcieť.“

„Tak prečo si ešte tu?“

„Odkedy zomrela Mandy, som nerád sám. Doma na mňa čaká iba televízor a chlieb so šunkou.“ Dopil pivo, zastonal, keď vstával, a vložil fľašu späť do igelitky, aby ju mohol vziať domov. „Tak zajtra sa do toho pusti a niečo si nájdí, jasné?“